

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.406 van 18 september 2014
in de zaak A. 213.656/IX-8476**

In zake: Raf VAN STYVOORT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Hilde Minnen
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Ballaarstraat 69-71/5
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VZW ONDERWIJSINRICHTINGEN ZUSTERS DER
CHRISTELIJKE SCHOLEN ZUID-KEMPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean Hendrickx
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Lange Lozanastraat 24

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 september 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de delibererende klassenraad 5TW van het Kardinaal Van Roey-instituut te Vorselaar van 27 augustus 2014, om aan Raf Van Styvoort een oriënteringsattest C toe te kennen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2014, om 10.30 uur.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Charlotte Sas, die *loco* advocaat Hilde Minnen verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Diane Mareen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker start aan het Kardinaal Van Roey-instituut te Vorselaar het schooljaar 2013-2014 als leerling in het eerste jaar van de derde graad in de richting wetenschappen - wiskunde; na twee weken stapt hij over naar de richting techniek - wetenschappen.

Hij volgde het schooljaar ervoor in een andere school het tweede jaar van de tweede graad industriële wetenschappen.

3.2. Op het einde van het schooljaar kent de delibererende klassenraad 5TW aan verzoeker een oriënteringsattest C toe.

Overleg resulteert in een nieuwe samenkomst van de klassenraad, die echter op 27 juni 2014 het C-attest handhaaft.

Op 3 juli 2014 stelt verzoeker bezwaar in bij de beroepscommissie, die het bezwaar onderzoekt op 20 augustus 2014 en vervolgens adviseert om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen:

“De structurele tekorten voor het vak wiskunde, een richtingsvak met 6 lessen, situeren zich over de hele lijn (zowel dagelijks werk als proefwerken) en ondanks vele interne en externe remediering en begeleiding met een eindtotaal van 37%.

De grote inzet van Raf heeft zich niet kunnen vertalen in een positief eindresultaat.

Daarom geeft de interne beroepscommissie aan het schoolbestuur het advies om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen.”

Dezelfde dag nog beslist het schoolbestuur evenwel om toch de klassenraad te vragen de beslissing te heroverwegen. Die beslissing is in wezen ingegeven om de volgende, door het schoolbestuur neergeschreven motieven:

“Uit de beschikbare informatie wordt duidelijk dat het parcours van deze leerling vrij complex is en dat er doorheen het jaar mogelijk te weinig tijd en kans was om proactief om te gaan met de problemen die zich voordeden zoals o.a.

- beperkte voorkennis en inzicht die leidden tot grote tekorten na het eerste semester,
- bijzonder grote motivatie en enorme inspanningen om die tekorten in te halen wat resulteert in slechts één tekort in juni, weliswaar heel groot en voor een hoofdvak
- familiaal gerelateerde dyslexie en de emotionele belasting die dit alles teweeg brengt zowel bij de leerling als zijn ouders.

De raad van bestuur meent daarom dat het voor alle betrokkenen een meerwaarde kan zijn wanneer de klassenraad opnieuw samenkomt om zijn besluit nog meer exhaustief te verwoorden vanuit zijn bezorgdheid voor het algemeen welzijn en de optimale ontwikkelingskansen van deze leerling.”

3.3. Op 26 augustus 2014 beraadt de klassenraad zich ten derde male over het al dan niet slagen van verzoeker; hij handhaaft het C-attest. Die beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“De KR stelt zich vragen bij de zin ‘het parcours van de leerling is vrij complex’. Voor zover wij weten heeft Raf 3IW en daarnaar 4IW gedaan en is hij vrij snel naar 5TW gekomen. Raf koos zelf voor dit parcours. Na 4IW wenste hij deze richting niet verder te volgen en koos hij voor 5WEWI. De directeur ontraadde hem dat maar Raf hield voet bij stuk. De directeur gaf de leerkrachten de opdracht om de inhoud van de leerstof aan Raf voor te leggen zodat hij zich een beeld zou kunnen vormen van deze studierichting. Zo geschiedde en Raf stelde na twee weken vast dat het tempo en het abstractieniveau in 5WEWI te hoog lag. Toen maakte hij de overstap naar 5TW. Voor wiskunde heeft hij in die twee weken geen achterstand opgelopen want zowel in 5TW als 5WEWI werd op dat moment dezelfde leer-

stof behandeld. Vanuit zijn vooropleiding had hij voor fysica een voor-
sprong en hoefde hij zich enkel voor chemie en biologie extra in te zetten.
Er is sprake van ‘beperkte voorkennis’. Welke voorkennis wordt er hier
bedoeld? De moeder van Raf heeft verteld aan de titularis dat er in het
derde jaar een periode een interim was voor wiskunde. En dat ze nu tot de
conclusie gekomen waren dat er daar heel wat leerstof ‘verloren’ gegaan
was. Ook in het vierde jaar zal Raf voorkennis gemist hebben zodat we
kunnen stellen dat het gebrek aan deze voorkennis niet opgebouwd is in het
vijfde jaar.

Er wordt ook geopperd dat er ‘grote tekorten’ waren in het eerste semester.
Het gaat concreet over een tekort op het proefwerk voor chemie en Frans en
maar één tekort voor het totaal nl. wiskunde.

Wij zijn ervan overtuigd dat Raf ontzettend veel inspanningen heeft ge-
leverd mede dankzij de stimulans van de ouders door een leerkracht wis-
kunde bijles te laten geven. Jammer genoeg stellen wij vast dat deze in-
spanningen niet leiden tot het realiseren van de leerplandoelen voor het vak
wiskunde. Omwille van het structurele tekort voor wiskunde en op basis
van objectieve gegevens (niet gerealiseerde leerplandoelen + onvoldoende
basiskennis bv. rekentechnieken, rekenregels) zien we geen slaagkansen
voor Raf in het zesde jaar. Eerder besproken argumenten zoals gebrek aan
inzicht, geen transfer kunnen maken van het geleerde naar nieuwe oefe-
ningen, nood aan hints om oefeningen te kunnen starten zijn duidelijke
aanwijzingen dat het wiskundeniveau in TW te hoog ligt voor Raf. Vanuit
een bevraging na het proefwerk wiskunde met Kerstmis stellen we ook vast
dat Raf uitdrukkelijk schrijft dat hij niet graag wiskunde studeert (zie
vragenlijst).

Dat dyslexie een hinderpaal voor hem is, trekken we niet in twijfel. Raf
kreeg een afsprakennota en werd op vraag van de ouders na Kerstmis nog
bijgestuurd. De vraag om het programma Sprint te gebruiken werd ge-
volgd. We hebben echter vastgesteld dat Raf deze extra tegemoetkoming
niet heeft benut.

Er is in de loop van het schooljaar een sterke communicatie geweest tussen
de leerkracht wiskunde en Raf. In gesprekken van Raf met de leerkracht
wiskunde horen we dat Raf hard studeert en werkt maar dat hij de leerstof
onvoldoende begrijpt. Vandaar dat hij vanaf november bijles is gaan vol-
gen. Maar ook dan lukken de toepassingen niet.

De leerkracht wiskunde heeft de ouders begin december opgebeld (gesprek
met de vader) om haar bezorgdheid te uiten m.b.t. de slaagkansen voor het
proefwerk Kerstmis. Ook na de paasvakantie was er een gesprek met de
moeder. Zij uitte haar bezorgdheid dat de vorderingen van Raf niet zo groot
waren als ze gehoopt had. De leerkracht heeft het initiatief genomen om
met Raf samen te zitten en hoofdstuk per hoofdstuk door te nemen (zie
rapportcommentaar). De eerste week is hij niet gekomen (tijdens de va-
kantie had hij zijn handboek van dat onderdeel in de locker laten liggen en
hij had zich dus niet kunnen voorbereiden). Daarna is hij enkele keren
geweest maar de laatste keren had hij geen vragen bij het onderdeel. De
leerkracht had de indruk dat het hem allemaal te veel werd.

In ons opvoedingsproject focussen wij op de hele persoonsontwikkeling van de hele leerling. In eer en geweten kunnen we zeggen dat het lerarenteam m.n. de wiskundeleerkracht alle middelen benut heeft om Raf tot aan de grens van zijn mogelijkheden te brengen. Raf heeft ook zelf in het begin van het schooljaar zijn intellectuele grenzen afgetast en gevonden. Ook in de studierichting Techniek Wetenschappen stoot hij op een grens. Deze grens ervaren en als lerarenteam deze grens ook voorhouden, doet geen afbreuk aan de persoonsontwikkeling van iemand. In de ervaring van een grens ligt de mogelijkheid om jezelf meer te leren kennen en jezelf uit te dagen in de mogelijkheden die ruim aanwezig zijn. Want dat geloven wij ook als we naar Raf kijken. Hij is een harde werker, wilskrachtig, en hij heeft een ruime interesse. Wij hopen dan ook dat hij een studierichting kiest die bij hem past en op zijn maat is. Vandaar dat we binnen ons eigen studietoeraanbod het advies gaven om FTA te doen. Uiteraard zijn er andere studiemogelijkheden in andere scholen.”

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

5. De verwerende partij is ter terechtzitting niet vertegenwoordigd, zodat zij geacht moet worden met de vordering in te stemmen.

6. De raadsvrouw van verzoeker alludeert er ter terechtzitting op dat de delibererende klassenraad zijn beslissing zou intrekken. Hiervan ligt echter geen bewijs voor, zodat er mede ook gelet op de afwezigheid van de verwerende partij geen rekening mee wordt gehouden.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

7. Verzoeker betoogt terecht dat enkel een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid hem een tijdige en afdoende bescherming kan bieden voor zijn in het geding zijnde belangen, namelijk een succesvolle overstap naar het volgende schooljaar dat reeds op 1 september is gestart.

VI. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8. Een eerste middel is genomen uit:

“• de schending van de Algemene Pedagogische Reglementering van het Vlaams Verbond van het Katholiek Secundair Onderwijs (APR3)
• de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de Codex Secundair Onderwijs
• de schending van artikel 5§5 en artikel 57 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 betreffende de organisatie van het Voltijds Secundair Onderwijs
• de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het motiveringsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, alsook het beginsel ‘patere legem quem ipse fecisti’
Doordat verzoekende partij voor de interne beroepscommissie had opgeworpen dat zijn prestaties niet globaal beoordeeld werden maar dat de beslissing tot toekenning van het C-attest uitsluitend gebaseerd is op een onvoldoende voor het vak wiskunde.
Doordat de beslissing van de delibererende klassenraad dd. 27 augustus 2014 [*lees*: 26 augustus 2014] tot toekenning van het C-attest zeer duidelijk geen rekening heeft gehouden met de globale resultaten van de andere vakken dan wiskunde.
Terwijl artikel 4.3.2 van de APR3 uitdrukkelijk bepaalt dat rekening dient te worden gehouden met het globale jaarresultaat over alle vakken heen.
Terwijl de artikelen in het Organisatiebesluit stellen dat het met vrucht beëindigen van leerjaren van het voltijds secundair onderwijs niet noodzakelijk gebonden aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming.

En terwijl de delibererende klassenraad deze opgeworpen grief niet beantwoordde in haar motivering van de beslissing tot toekenning van een C-attest dd. 27 augustus 2014.

Zodat niet blijkt dat de school op enigerlei wijze rekening hield met de globale resultaten die Raf behaalde op alle vakken.

Zodat verwerende partij de eigen regels opgelegd door het katholiek verbond van het Katholiek Secundair Onderwijs niet naleeft door geen rekening te houden met de globale resultaten van alle vakken.

Zodat voormelde grief onbeantwoord, of minstens onvoldoende weerlegd, is gebleven.”

In de toelichting bij het middel wijst verzoeker nog op de gunstige evolutie van zijn cijfers – drie onvoldoendes (wiskunde, chemie, Frans) op het einde van het eerste semester en slechts één onvoldoende (wiskunde) op het einde van het tweede semester – en op zijn algemene jaartotaal van 63%. De delibererende klassenraad hield volgens verzoeker geen rekening met de positieve evolutie die hij heeft doorgemaakt, de zeer goede resultaten die hij behaalde op andere richtinggeoriënteerde vakken en de inspanningen die hij leverde om ook het vak wiskunde tot een goed einde te brengen. Ondanks het feit dat dit argument door verzoeker voor de beroepscommissie werd opgeworpen, beantwoordt de delibererende klassenraad dit niet in de bestreden beslissing.

Ten slotte meent verzoeker eveneens dat de bestreden beslissing, zelfs losstaand van de regelgeving waarnaar verwezen wordt, alleszins onredelijk is door enkel op het tekort voor wiskunde te steunen wars van de andere goede cijfers. Bovendien heeft verzoeker een duidelijke verklaring voor het mindere examen in juni. Aangezien zijn vriendin plots de relatie beëindigde, was hij danig van de kaart en kon hij zich niet ten volle inzetten op de examens.

Beoordeling

9. Zonder dat de Raad thans moet nagaan of de delibererende klassenraad ertoe is gehouden om de pedagogische ‘reglementering’ na te leven die niet uitgaat van het schoolbestuur maar van het Vlaams Verbond van het Katholiek Secundair Onderwijs, een koepelorganisatie waarvan de verwerende partij lid is, lijkt uit de door verzoeker aangehaalde bepaling 4.3.2. van deze ‘APR3’

geen andere verplichting te volgen dan wat reeds voortvloeit uit de eveneens aangevoerde bepalingen van het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2002 ‘betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs’ (het organisatiebesluit). Er wordt hierna aan deze ‘APR3’ en aan het aangevoerde *pate-re-legen*beginsel dan ook geen verdere aandacht besteed.

10. De op de delibererende klassenraad rustende plicht om zijn eindbeslissing formeel te verantwoorden volgt uit artikel 115/4, 6°, Codex Secundair Onderwijs en uit artikel 5, § 8, van het organisatiebesluit, zoals die bepalingen golden op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Uit het bestaan van een georganiseerd administratief beroep in de school zelf, in samenhang met deze formele-motiveringsplicht, wordt aangenomen dat de bezwaarprocedure, wil ze enig nut hebben, ertoe moet leiden dat een leerling in de loop van die procedure een antwoord krijgt op zijn bezwaren, of toch minstens op die grieven waarvan een eventuele inwilliging mogelijk tot een gunstiger resultaat kan leiden. Dit antwoord moet de leerling hetzij in het advies van de beroepscommissie, hetzij in de beslissing van het schoolbestuur, hetzij in de definitieve beslissing van de delibererende klassenraad kunnen lezen.

11. De Raad van State mag ter beoordeling van dit middelonderdeel enkel rekening houden met de in de beslissing geëxpliciteerde motieven.

12. Het oordeel van een delibererende klassenraad over het al dan niet slagen van een leerling is blijkens de artikelen 5, § 5, en 57 van het organisatiebesluit geen louter mathematische optelling van cijfers per vak, maar vereist een globale appreciatie of de leerling de leerplandoelstellingen in hun geheel genomen en op voldoende mate heeft bereikt. In het licht van deze bepalingen van het organisatiebesluit beschikt de delibererende klassenraad weliswaar over een ruime discretionaire bevoegdheid bij het oordelen over het al dan niet slagen van leerlingen, maar moet hij zich bij zijn beslissingen wel laten leiden door alle relevante concrete gegevens uit het dossier van de leerling – en dus niet het resultaat van één

vak – en is het met vrucht beëindigen van leerjaren van het voltijds secundair onderwijs niet noodzakelijk gebonden aan het slagen voor afzonderlijke toetsen, examens of proeven over een deel of het geheel van de vorming.

De Raad van State valt dan ook verzoeker bij, als hij stelt daaruit de verplichting af te leiden voor de klassenraad in een geval waarbij de leerling slechts voor één vak een jaartekort optekent, extra zorgvuldig te werk te gaan en bij het toekennen van een C-attest de zeer specifieke redenen in de motivering van zijn beslissing op te tekenen. Deze specifieke redenen kunnen te vinden zijn in de omvang van het tekort en in de aard van het vak zelf, bijvoorbeeld wegens zijn aandeel in de totale studie, wegens zijn belang voor de gekozen richting of wegens specifieke kunde die het bedoelde opleidingsonderdeel wil en moet uittesten.

13. Het vak wiskunde is het enige vak waarvoor een tekort valt op te tekenen; de overige cijfers, slaagcijfers zijnde, lijken geen beslissing tot falen te kunnen onderbouwen. De attestering lijkt bijgevolg enkel op het tekort voor wiskunde gesteund te kunnen worden.

Aldus rust op de delibererende klassenraad een versterkte motiveringsplicht.

14. De klassenraad lijkt zich als volgt van deze plicht te hebben gekweten:

“Jammer genoeg stellen wij vast dat deze inspanningen niet leiden tot het realiseren van de leerplandoelen voor het vak wiskunde. Omwille van het structurele tekort voor wiskunde en op basis van objectieve gegevens (niet gerealiseerde leerplandoelen + onvoldoende basiskennis bv. rekentechnieken, rekenregels) zien we geen slaagkansen voor Raf in het zesde jaar. Eerder besproken argumenten zoals gebrek aan inzicht, geen transfer kunnen maken van het geleerde naar nieuwe oefeningen, nood aan hints om oefeningen te kunnen starten zijn duidelijke aanwijzingen dat het wiskundeniveau in TW te hoog ligt voor Raf.”

Ook zonder dat dit uitdrukkelijk onder woorden moet worden gebracht mag het voor iedereen bekend heten, dat wiskunde in de gekozen stu-

dierichting een profielbepalend vak is – en zes lessen omvat – zodat door de klassenraad aan een tekort voor dit vak *prima facie* groter belang mag worden gehecht.

Verzoeker, door een resultaat van meer dan 40% neer te zetten in het tweede semester voor wiskunde en een algemeen resultaat van 63% voor het jaar, argumenteert van zijn kant dat hij toch het volgende jaar met volgehouden inspanningen aan een wat hoger cijfer voor wiskunde zou vermogen te komen zodat het slagen in de derde graad binnen bereik zou vallen, gelet op de goede jaarcijfers en de positieve evolutie van zijn resultaten.

15. In deze stand van de administratieve beroepsprocedure, waarin de klassenraad reeds voor een derde maal moet samenkomen, mocht naar het oordeel van de Raad van State ter ondersteuning van het determinerende karakter van het ene jaartekort op het eerste gezicht wat meer duiding worden gegeven bij het “structurele” ervan en mocht de overtuiging van de klassenraad dat voor verzoeker in het zesde jaar geen slaagkansen te zien zijn, specifiek worden onderbouwd. De referentie aan de “eerder besproken argumenten” is daartoe, zo lijkt, slechts een aanzet.

De klassenraad doet *prima facie* niet ervan blijken, onder meer, dat een antwoord is gezocht en gegeven op de opmerking van verzoeker dat zijn resultaten in stijgende lijn zijn gegaan.

Daarenboven lijkt er in de beslissing nergens een afweging terug te vinden die het ene tekort relateert aan de goede en boven-klasgemiddelde resultaten voor de andere vakken – inbegrepen voor de andere richtingspecifieke vakken – en de gunstige evolutie van zijn studieresultaten, zoals verzoeker nochtans uitdrukkelijk vroeg. Zo wordt niet ingegaan op het argument om wiskunde te situeren in het geheel van de 63% en de andere profielbepalende vakken: verzoeker is gestegen voor biologie van 59% naar 62%, voor chemie van 51% naar 57%, voor

fysica van 55% naar 73%, voor wiskunde van 29% naar 42%, voor aardrijkskunde van 73% naar 86%.

Om die redenen en mede in het licht ook van het hierna ernstig geacht onderdeel van het tweede middel waardoor het cijfer voor het eindexamen wiskunde en dus het jaartotaal voorlopig nog niet vaststaat, overtuigt de klassenraad vooralsnog niet, dat hij het argument van verzoeker met betrekking tot de aard van het ene tekort voldoende ernstig onder ogen heeft genomen.

16. Aldus is de Raad van State in de huidige stand van de procedure niet overtuigd van de specifieke redenen die de delibererende klassenraad hebben doen besluiten dat verzoeker het betrokken schooljaar niet met vrucht heeft beëindigd of, met andere woorden, dat hij wegens het gegeven dat hij slechts één tekort optekent niet in voldoende mate de doelstellingen die in het leerplan zijn opgenomen heeft bereikt en niet bekwaam wordt geacht zijn studies voort te zetten in het volgende leerjaar.

Het middel is in de besproken mate ernstig.

17. Aangezien de formele-motiveringsplicht geschonden lijkt, is het voorbarig om reeds een uitspraak te doen over de in het middel eveneens aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel. Een toets aan het redelijkheidsbeginsel lijkt immers pas aan de orde wanneer de motieven deugdelijk zijn en vaststaan, hetgeen op dit ogenblik nog niet het geval is.

In zoverre is dit middelonderdeel in de huidige stand van de rechtspleging niet ontvankelijk.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

18. Een tweede middel is geput uit:

“• de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

• de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Doordat verwerende partij er door zowel Raf als zijn ouders over werd ingelicht dat hij lijdt aan dyslexie en mogelijks ook aan dyscalculie.

Doordat verzoekende partij dit heeft opgeworpen bij de behandeling van de interne beroepscommissie; dat dit ook voorkomt in het verslag dat hierover gemaakt werd doch dat hierop geenszins geantwoord werd door verwerende partij.

Terwijl er door de school op geen enkele manier tegemoet gekomen is aan dit probleem; dat zij geen enkele inspanning heeft geleverd om hiermee rekening te houden, noch tijdens de examens noch tijdens de beoordeling van de resultaten.

Terwijl de delibererende klassenraad niet geantwoord heeft op dit argument dat door verzoekende partij werd opgeworpen.

Zodat het vaststaat dat de school tijdens het schooljaar geen maatregelen heeft genomen teneinde de slaagkansen van Raf te verhogen; dat hem geen remediëring werd aangeboden op maat van een dyslexie- en mogelijks dyscalculie-patiënt.

Zodat de motivering van de beslissing van de delibererende klassenraad kennelijk onredelijk is.”

Verzoeker licht toe dat hij tijdens de examens wegens zijn dyslexie een kwartier langer mocht blijven. Dit kwartier werd doorgebracht in de refter waar voortdurend medeleerlingen toekomen en weer vertrekken. Dit is volgens verzoeker geen gepaste remedie voor iemand met een leerstoornis.

Bovendien werd door verzoeker en door zijn ouders aan de school gemeld dat hij mogelijk leed aan dyscalculie. De school – die erkent hiervan op de hoogte te zijn geweest – heeft nooit enige maatregel genomen om hieraan tegemoet te komen. Er is volgens verzoeker dan ook sprake van een gebrek aan remediëring vanuit de school.

Verzoeker heeft dit opgeworpen in de administratieve beroeps-procedure. Toch heeft de delibererende klassenraad het niet nodig geacht om hiermee rekening te houden in de bestreden beslissing. Zo verwijst deze beslissing in het motiverende gedeelte enkel naar het tekort voor het vak wiskunde maar wordt niet geantwoord op deze opgeworpen grief. Door hierop niet te antwoorden, schendt de verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ en eveneens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Beoordeling

19. Verzoeker klaagt een motiveringsgebrek aan omdat door de klassenraad niet is geantwoord op zijn grief inzake falende begeleiding.

In zijn algemeenheid kan het betoog niet worden bijgevalen.

Zoals de Raad van State immers al in tal van arresten heeft overwogen is het, in beginsel, één zaak of een leerling bewezen heeft de van hem verlangde kennis en kunde te bezitten, een andere, als hij die kennis en kunde niet blijkt te bezitten, wie daarvoor de schuld draagt. Deze laatste kan diegene zijn die hem op het examen heeft voorbereid door bij die voorbereiding in gebreke te blijven.

Zelfs indien een leerling de school terecht zou verwijten niet in de passende begeleidingsmaatregelen te hebben voorzien – hetzij voor dyslexie, hetzij voor vermoedelijke dyscalculie – of ze niet te hebben toegepast of aangepast, dan kan dat hoogstens betekenen dat de school schuld of mede schuld draagt aan het minder gunstige eindresultaat van die leerling, maar kan zulks dit eindresultaat niet meer zo beïnvloeden dat het gunstiger wordt, laat staan dat een A-attest moet worden toegekend.

Daargelaten bijgevolg de vraag of het argument betreffende de tekortgeschoten begeleiding in zijn algemeenheid in feite juist is, faalt het in rechte.

Hieruit volgt dan weer, dat verzoeker zonder belang erbij lijkt, dat de delibererende klassenraad op dit bezwaar niet geantwoord heeft.

In zoverre is het middel niet ernstig, bij gebrek aan belang.

20. Om uitzondering te genieten op dit beginsel dat falende begeleiding inroepen geen nuttig rechtsmiddel is omdat dit hoogstens een (mede)-schuldige aanwijst maar niet vermag de punten beter te maken dan ze uiteindelijk zijn, is vereist dat verzoeker in staat is om, met de nodige precisie, aan te tonen dat de school tekortgeschoten is in welbepaalde vooraf gemaakte afspraken, waarbij dat feilen daarenboven in een rechtstreeks oorzakelijk verband gebracht moet kunnen worden met de wettigheid van de door hem bestreden beslissing.

De enige zulke zogenaamde sticordimaatregel die verzoeker expliciet ter sprake brengt in zijn verzoekschrift, is de extra tijd bij het afleggen van zijn examen wiskunde. Uit het verslag van de hoorzitting voor de beroepscommissie blijkt dat de ouders van verzoeker deze grief ook daar reeds hadden aangekaart.

Noch in het advies van de beroepscommissie, noch in de beslissing van het schoolbestuur, noch in de eindbeslissing van de delibererende klassenraad kan de Raad van State op het eerste gezicht enig antwoord terugvinden op deze grief. Niettemin is het niet ondenkbaar, in de veronderstelling dat deze grief terecht zou zijn, dat verzoeker andere en betere resultaten zou hebben gehaald op het examen wiskunde indien het wel overeenkomstig de gemaakte afspraken was afgenomen. Verzoeker had dus een antwoord moeten krijgen op deze grief.

In zoverre is het middel ernstig.

21. Verzoeker geeft over de beweerde schending van het redelijkheidsbeginsel geen afzonderlijke toelichting.

In zoverre is het middel niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. Een derde middel is genomen uit:

“• de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
• de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid van het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel
Doordat verzoekende partij er bij de verwerende partij heeft op aangedrongen om Raf in de mogelijkheid te stellen om een vakantietaak uit te voeren.
Terwijl er door de school niet wordt ingegaan op dit verzoek.
Terwijl de school dit nochtans voor andere studenten van het vijfde jaar STW, die eveneens een onvoldoende hebben behaald, wel heeft toegestaan.
Zodat het vaststaat dat de school twee maten en twee gewichten hanteert en derhalve het gelijkheidsbeginsel schendt.
Zodat de bestreden beslissing geen antwoord formuleert op het verzoek van de ouders van Raf en derhalve niet afdoende gemotiveerd is.”

Verzoeker licht het middel als volgt toe:

“In het intern beroepsverzoekschrift heeft verzoeker expliciet aan de school gevraagd om Raf een A-attest toe te kennen met een vakantietaak. Hierbij werd aangeboden om Raf uiteraard zoals steeds zeer goed te begeleiden en op te volgen.
Verzoeker vernam ook dat de school dit voor andere studenten van het vijfde jaar STW die eveneens een onvoldoende hadden behaald, wel heeft toegestaan. In de klas van Raf zelf werden er tevens verschillende leerlingen gedelibereerd.
Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de delibererende klassenraad deze maatregel voor Raf overwogen heeft, minstens wordt hiervan op geen enkele manier melding gemaakt. De bestreden beslissing is dan ook niet enkel aangetast door een ongelijkheid ten aanzien van de andere leerlingen maar tevens is deze beslissing minstens ook om deze reden onvoldoende gemotiveerd.”

Beoordeling

23. Een A-attest met een vakantietaak betekent dat de leerling geslaagd is. Indien een delibererende klassenraad op afdoende wijze motiveert waarom een leerling niet geslaagd is – dus: een C-attest krijgt – lijkt hij daarmee evenzeer gemotiveerd te hebben waarom het A-attest of in voorkomend geval het B-attest wordt geweigerd: dit zijn twee kanten van dezelfde medaille.

In zoverre is het middel niet ernstig.

24. Over de vermeend verschillende behandeling van andere leerlingen rijst de vraag of verzoeker deze grief wel aan de beroepscommissie heeft voorgelegd en, zo niet, of hij ze dan nog wel ontvankelijk kan aanvoeren bij de Raad van State.

Hoe dan ook berust de bewijslast met betrekking tot een eventuele ongelijke, niet te verantwoorden behandeling van leerlingen van eenzelfde klas bij verzoeker. Niettemin houdt verzoeker het enkel op algemeenheden en vaagheden en wordt de vergelijkbaarheid van situaties allerminst aangetoond.

25. Verzoeker vermag dan op het eerste gezicht ook niet van de klassenraad verwachten dat er uitdrukkelijk op wordt geantwoord.

In zoverre is het middel evenmin ernstig.

26. Het derde middel is niet ernstig.

VII. Besluit

27. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil

een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

28. De Raad van State brengt voor zoveel als nodig onder de aandacht van de partijen, dat de administratieve beroepsprocedure recent op essentiële punten is gewijzigd door de decreetgever. Die wijziging is, zonder enige overgangsmaatregel en dus met onmiddellijke werking, op 1 september 2014 in werking getreden. Partijen zullen overeenkomstig de nieuwe regeling moeten handelen. Zouden zij nog de oude regeling toepassen, dan zouden zij *contra legem* handelen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de delibererende klassenraad 5TW van het Kardinaal Van Roey-instituut te Vorselaar van 27 augustus 2014, om aan Raf Van Styvoort een oriënteringsattest C toe te kennen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 september 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren